

ĐẸP THAY BƯỚC CHÂN NGƯỜI LOAN BÁO TIN MỪNG CÔNG BỐ ƠN CỨU ĐỘ!

... Tôi tên **Odise Lazri 29 tuổi** đến từ thành phố **Scutari ở miền Bắc nước Albania**. Thành phố là vùng đất của chim phượng hoàng, của các vị tử vì đạo và của Mẹ Têrêsa Calcutta (1910-1997). Gia đình tôi 7 người gồm Cha Mẹ, 2 chị gái và 2 trai - trong đó có tôi - và Bà Ngoại. Gia đình tôi đơn sơ đạm bạc nhưng sống đạo chân thành. Mẹ và Bà luôn nói với anh chị em chúng tôi về THIÊN CHÚA và kể chuyện cuộc đời Đức Chúa GIÊSU KITÔ cho chúng tôi nghe. Vì thế ngay từ thơ ấu tôi đã hiểu THIÊN CHÚA thuộc về thành phần của gia đình và chúng tôi không thể sống mà không có THIÊN CHÚA.

Kỷ niệm đẹp nhất tôi luôn ghi khắc đó là gần như vào mỗi buổi tối - đặc biệt trong mùa đông - chúng tôi tụ họp lại và cùng nhau nghe đọc một cái gì đó có tích cách giáo dục thuộc nhiều lãnh vực khác nhau. Chúng tôi cũng đọc Kinh Thánh, Hạnh Các Thánh, tiểu thuyết, chuyện thần thoại hoặc cùng giải trí chung.

Có nhiều yếu tố góp phần thành hình ơn gọi của tôi nhưng đặc biệt là ước muốn bay lên cao, hướng về điều thiện tối hảo là THIÊN CHÚA. Gương của các vị tử đạo không bao giờ xóa mờ trong tâm trí tôi. Các vị đã dâng hiến mạng sống để bảo vệ Đức Tin Công Giáo và bảo vệ tổ quốc Albania trong vòng 500 năm bị quân Thổ-nhĩ-kỳ chiếm đóng rồi hơn 50 năm phải sống dưới chế độ độc tài khát máu của nhà nước cộng sản vô thần. Lời cuối cùng của các vị tử đạo là:

- Vạn Tuế Đức Chúa GIÊSU KITÔ! Tung hô Đức Tin! Hoan Hô Tổ Quốc!

Đôi khi có vài người khiêm tốn tự hỏi:

- Không rõ tôi có xứng đáng chịu chết vì Đức Chúa GIÊSU KITÔ không?

Mặc dầu gặp khó khăn và sợ hãi các người cộng sản, Song Thân tôi vẫn giúp chúng tôi biết và yêu mến THIÊN CHÚA và các thọ sinh của Người. Năm 12-13 tuổi tôi bắt đầu biết rõ hơn về Giáo Hội. Gia đình chúng tôi sống tại vùng núi cao nơi được ông bà tổ tiên chúng tôi chọn để có thể bảo tồn cuộc sống và Đức Tin. Tôi yêu mến Giáo Hội, yêu mến thánh đường qua các Linh Mục, tu sĩ nam nữ và các con chiên bốn đạo. Thánh đường đối với tôi là "nhà" nơi tôi cảm thấy thoải mái và hạnh phúc. Tôi không bao giờ

nghĩ rằng mình có thể đi theo một hành trình quý giá như hành trình ơn gọi, bởi vì, trong hành trình này tôi sát gót bước theo Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Lúc ấy tôi nghĩ rằng ơn gọi tu dòng không dành cho tôi vì nó quá cao xa còn tôi thì đang ở bậc thấp lẽ tè. Học thức của tôi không đủ vì thời đó các trường học ở Albania không hoạt động tốt nên tôi bị thụt lùi tận mãi đằng sau!

Cho tới một ngày có một nữ tu đến giáo xứ tôi. Chị thuộc dòng Tông Đồ Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU. Chị nói với tôi:

- Em có thể trở thành Linh Mục!

Tôi hỏi lại:

- Chị nói gì? Em mà làm Linh Mục sao?

Chị đáp:

- Nếu em muốn thì Chúa sẽ giúp em!

Sau đó ít lâu tôi cảm thấy mình cần phải làm cái gì đó cho linh hồn tôi và giúp người khác hướng đến phần rỗi linh hồn họ. Trong thời gian này THIÊN CHÚA Quan Phòng trợ giúp tôi qua trung gian Cha Sở Antonio Giovannini. Cha mời các Nữ Tu dòng Con Đức Mẹ Phù Hộ đến phục vụ giới trẻ chúng tôi. Các Chị giúp chúng tôi biết nhiều về thánh Gioan Bosco, về cách thức người kết hiệp mật thiết với THIÊN CHÚA, và về mối quan hệ của người với các bạn trẻ nghèo cũng như lo lắng cho phần rỗi linh hồn của họ. Một tập sách nhỏ về cuộc đời thánh Gioan Bosco Các Chị tặng và gương sống của Các Chị đủ để khơi động trong tôi niềm ước muốn bước theo Đức Chúa GIÊSU.

Tôi ghi tên vào thỉnh viện dòng Don Bosco ở Scutari và cùng lúc vẫn theo học tại trường trung học Các Cha Dòng Tên. Đến năm tiền tập viện thì tôi được gởi sang thụ huấn tại Salerno ở miền Nam nước Ý.

Thời gian này tôi cũng trải qua một kinh nghiệm thừa sai ngắn bên nước Madagascar. Tại đây tôi bắt đầu tự vấn về cuộc đời truyền giáo phục vụ THIÊN CHÚA trong những anh chị em nghèo khổ và túng thiếu nhất. Tôi thường đọc các tài liệu về Sứ Vụ Don Bosco trên thế giới. Chính các tài liệu này giúp tôi vun trồng một ý thức nhạy cảm về truyền giáo.

Thế rồi trong Tập Viện, một hôm vị Tổng Cố Vấn phụ trách về truyền giáo nói với tôi:

- Nhu cầu truyền giáo thật bao la. Ai ai cũng thấy sứ vụ thật cao cả. Nhưng lại có ít người muốn ra đi truyền giáo!

Nghe vậy tôi trả lời ngay:

- Nếu cần thì con sẵn sàng. Xin Cha nói với Các Bề Trên là con có thể đi tới đâu và đi lúc nào tùy sự sắp xếp của các ngài.

Sau lần đối thoại đó tôi viết thư cho Cha Bề Trên Cả và ngài chấp nhận đơn xin ra đi truyền giáo của tôi với niềm vui và tình phụ tử dạt dào.

Hiện tại tôi đang ở Châu Phi hoạt động truyền giáo nơi đất nước Nam Phi thân yêu. Thật cao cả biết bao khi chúng ta có thể dâng hiến cuộc đời cho THIÊN CHÚA để mưu ích lợi cho những anh chị em chúng ta. Chính Đức Chúa GIÊSU KITÔ đã nêu gương cho chúng ta. Người nồng nàn yêu thương chúng ta và vẫn tiếp tục yêu thương chúng ta.

... "Đẹp thay trên đồi núi bước chân người loan báo tin mừng, công bố bình an, người loan tin hạnh phúc, công bố ơn cứu độ và nói với Xion rằng: "THIÊN CHÚA ngự là Vua hiển trị". Kìa

nghe chẳng quân canh gác của người cùng cất tiếng reo hò vang dậy; họ sẽ được thấy tận mắt THIÊN CHÚA đang trở về Xion. Hỡi Giêrusalem điêu tàn hoang phế, hãy đồng thanh bật tiếng reo mừng, vì THIÊN CHÚA an ủi dân Người, và cứu chuộc Giêrusalem. Trước mặt muôn dân, THIÊN CHÚA đã vung cánh tay thần thánh của Người: ơn cứu độ của THIÊN CHÚA chúng ta, người bốn bề rồi ra nhìn thấy" (Isaia 52,7-10).

("Il Bollettino Salesiano", Rivista fondata da San Giovanni Bosco nel 1877, Gennaio 2014, Anno CXXXVIII, Numero 1, trang 34-36)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt